

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Ep. 695, 21.1.2026

Biroul permanent al Senatului

So. 50, 3.02.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 13 din OUG nr. 27 /2006 privind privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 13 din OUG nr. 27 /2006 privind privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției (b695/15.12.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/7105/22.12.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1189/23.12.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Intervențiile legislative preconizate vizează stabilirea unui alt regim juridic decât cel în vigoare, aplicabil în ceea ce privește acordarea diurnei și decontarea cheltuielilor de cazare și de transport pentru judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Referitor la **Expunerea de motive**, în primul rând, semnalăm că aceasta este extrem de sumară și nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind prezentate, printre altele, **neconcordanțele reglementărilor în vigoare, compatibilitatea cu reglementările dreptului Uniunii Europene în materie și cu deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene, impactul financiar asupra bugetului general consolidat** (nu doar cel negativ, ci și cel pozitiv), **concluziile studiilor** care au stat la baza elaborării proiectului de act normativ și nici informații referitoare la **consultările derulate** în vederea elaborării proiectului.

În al doilea rând, precizăm că din cuprinsul documentului analizat nu reiese ca soluțiile preconizate să fi fost precedate de o temeinică fundamentare, nefiind respectate prevederile art. 6 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „*proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului*”, respectiv „*pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare*”. În acest context sunt aplicabile considerentele exprimate în Decizia Curții Constituționale nr. 682 din 27 iunie 2012: „*Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, [...], încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) [...]*”.

În al treilea rând, observăm că în instrumentul de prezentare și motivare, se folosesc texte cu caracter afectiv și argumente eronate, având natura unor sofisme, sau argumente contradictorii, apreciindu-se că tot personalul bugetar ar trebui să beneficieze în cazul delegării și al

detașării de diurnă în același cuantum, deoarece „Discriminarea față de alte categorii profesionale nu poate fi justificată de profesie” și că „Hrana are același preț pentru toți, iar necesitățile de hrană sunt asemănătoare, cu excepția celor care, prin natura activității, depun efort fizic intens sau sunt expuși noxelor, fapt care nu poate fi reclamat de magistrați”.

Așadar, în Expunerea de motive se afirmă că orice persoană salariată de la bugetul de stat ar trebui să beneficieze de aceeași diurnă, indiferent de categoria profesională sau munca desfășurată, pentru a fi „corelată cu costurile efective generate de deplasarea în interes de serviciu”, dar propunerea legislativă vizează doar magistrații, personalul asimilat și magistrații-asistenți, iar diurna prevăzută de actul normativ care face obiectul intervențiilor legislative nu vizează deplasări în interes de serviciu, ci detașarea sau delegarea, care includ mai multe componente decât simpla deplasare de la un punct la altul. Ținem să precizăm că noțiunea de „deplasare în interes de serviciu” nu beneficiază de accepțiune generală legală¹, de cele mai multe ori fiind dedusă din context și nu poate fi confundată cu „delegarea” sau „detașarea”, care se bucură, de accepțiuni stabilite chiar în dreptul comun al relațiilor de muncă, Codul muncii.

În ceea ce privește enunțul conform căreia o diurnă diferită poate fi acordată doar celor care desfășoară muncă fizică sau inhalează noxe, semnalăm că, pe lângă faptul că se află în contradicție cu ideea referitoare la corelarea „cu costurile efective generate de deplasarea în interes de serviciu”, nici efortul fizic și nici noxele nepresupunând efectuarea de cheltuieli suplimentare pentru deplasare către locul de muncă, este departe de a fi concordantă cu accepțiunea noțiunilor subsumate de expresiile „condiții grele, periculoase sau vătămătoare de muncă” și „risc și suprasolicitare neuropsihică”, folosite în actele normative referitoare la salarizarea personalului bugetar.

De asemenea, instrumentul de prezentare și motivare omite din analiză alte categorii de personal bugetar îndreptățite la diurnă în cazul delegărilor sau deplasărilor, spre exemplu, personalul din sistemul de apărare, ordine publică și siguranță națională, judecătorii Curții

¹ În Hotărârea Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, se folosește noțiunea fără a fi definită, iar la art. 2 lit. b) din Hotărârea nr. 1198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională se formulează o definiție circulară, *deplasarea* fiind definită folosindu-se tot termenul „deplasare” („deplasare în interes de serviciu - *deplasarea* personalului în vederea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu sau pentru activități în legătură cu serviciul, precum convocări, conferințe, cursuri, misiuni de instrucție, trageri și aplicații, în tabere, în poligoane și altele asemenea sau ca urmare a schimbării condițiilor și/sau locului de muncă, potrivit statutelor profesionale ale fiecărei categorii de personal”).

Constituționale sau senatorii și deputații, cărora nu li se aplică regimul juridic de drept comun al diurnelor, ci legi speciale, evident în considerarea caracterului diferit al activității desfășurate de persoanele anterior menționate.

Acest aspect, fără nicio motivare, nu este considerat de inițiatori ca fiind necesar a fi revăzut și în cazul categoriilor profesionale menționate mai sus, ci doar în cazul judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți, pentru a se realiza „Uniformizarea cuantumului diurnei cu nivelul aplicabil tuturor categoriilor de personal din instituțiile publice, astfel încât diurna să reflecte exclusiv cheltuielile reale generate de deplasare (hrană, cazare, transport)” și nici nu este considerat că ar ridica probleme de „Echitate și proporționalitate între toate categoriile de personal din sistemul public”, așa cum se arată în Expunerea de motive.

În ceea ce privește presupusele interpretări neunitare pe care le-ar putea genera în viitor actuala reglementare, argumentul nu este pertinent, deoarece chiar în Expunerea de motive se menționează două hotărâri ale Înaltei Curți de Casație și Justiție², care au tocmai rolul de a evita interpretările divergente, stabilind interpretările corecte în cazuri similare, una privind un recurs în interesul legii, iar alta dezlegarea unor chestiuni de drept, dar **ambele statuând în scopul interpretării și aplicării unitare a dispozițiilor referitoare la acordarea diurnei prevăzute de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.**

Reamintim faptul că, art. 126 alin. (3) din Constituție prevede următoarele: **„Înaltă Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale”.**

5. Analizând fondul reglementărilor propuse, semnalăm că, așa cum vom arăta în cele ce urmează, soluțiile legislative preconizate încalcă principiul egalității de tratament, instituit în Constituție și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prevederile constituționale și cele din art. 1 din Protocolul nr. 1 la aceeași Convenție referitoare la dreptul de proprietate privată, interpretate în jurisprudența constituțională și a Curții Europene a Drepturilor Omului, și cel puțin normele de tehnică

² Pot fi consultate la adresele <https://www.iccj.ro/2022/04/11/decizia-nr-3-din-7-februarie-2022/> și <https://www.iccj.ro/2025/07/14/decizia-nr-80-din-17-martie-2025-2/>.

legislativă cuprinse la art. 1 alin. (2)³, art. 6 alin. (1) teza I⁴, la art. 8 alin. (4) teza I⁵, la art. 13 lit. a), c) și d)⁶ și la art. 36 alin. (1)⁷ din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare și, implicit, **prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.**

5.1. Referitor la principiul egalității în drepturi prevăzut la art. 16 din Constituție, în jurisprudența Curții Constituționale s-a statuat că „*acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (...). Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (...). În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza Marckx împotriva Belgiei, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza D.H. și alții împotriva Republicii Cehe, par. 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în cauza Burden împotriva Regatului Unit, par. 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în cauza Carson și alții împotriva Regatului Unit, par. 61)” (Paragraful 16 din Decizia nr. 657 din 17 octombrie 2019).*

³ „*Actele normative se inițiază, se elaborează, se adoptă și se aplică în conformitate cu prevederile Constituției României, republicată, cu dispozițiile prezentei legi, precum și cu principiile ordinii de drept*”.

⁴ „*Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă*”.

⁵ „*Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”.

⁶ *Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care:*

a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune; (...) c) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu reglementările comunitare și cu tratatele internaționale la care România este parte; d) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și ale protocoalelor adiționale la aceasta, ratificate de România, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

⁷ „*Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

Raportat la acest aspect, semnalăm că prin prezentul proiect sunt vizate doar drepturile acordate, în contextul delegării sau al detașării, judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat acestora și magistraților-asistenți, **soluția normativă constând în aplicarea regimului juridic de drept comun**, în contextul existenței unor norme speciale în prezent, **doar acestor categorii profesionale, deși există și alte categorii care beneficiază de prevederi speciale, în considerarea specificului activității, necesitând o justificare corespunzătoare, astfel încât să nu se creeze premisele încălcării art. 16 alin. (1) din Constituție.**

5.2. Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate și să respecte normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri⁸, statuând că „*una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative*” și că „*respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție*”.

6. Referitor la textul preconizat pentru **art. 13 alin. (1)** din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, semnalăm următoarele:

6.1. În primul rând, constatăm că din interpretarea dispozițiilor *de lege lata* ale art. 13 alin. (1) rezultă că trebuie îndeplinite cumulativ următoarele trei condiții pentru existența dreptului la diurnă, la decontarea cheltuielilor de cazare și de transport: persoana în cauză să îndeplinească funcția de judecător, procuror, personal asimilat acestora sau magistrat-asistent; persoana să fie detașată sau delegată; detașarea sau delegarea să fie făcută la un loc de muncă situat în altă localitate decât cea de domiciliu.

Observăm că se preconizează modificarea celei de-a treia condiții, prevăzute în partea introductivă a art. 13 alin. (1), referitoare la localitatea de detașare sau delegare în funcție de care se acordă sau nu drepturile prevăzute la lit. a) - c), aceasta urmând a fi **altă localitate decât cea în care au locul de muncă permanent**, față de altă localitate decât cea de domiciliu, așa cum este în prezent.

⁸ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016, care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 și la Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015.

Sub acest aspect, precizăm că **raportarea nu se poate face decât la altă localitate decât cea de domiciliu** (care, de cele mai multe ori coincide cu cea a locului permanent de muncă), în vederea acordării drepturilor menționate, deoarece rațiunea acordării drepturilor prevăzute la lit. a) - c) este aceea a compensării, inconvenientelor cauzate de detașare sau delegare, care constau în **îndepărtarea angajatului de mediul lui obișnuit**.

Trebuie precizat că judecătorii, procurorii, personalul asimilat și magistrații-asistenți, chiar de la intrarea în profesie, în multe situații, nu au locul de muncă permanent în localitatea de domiciliu, pentru că posibilitatea de a opta pentru un loc de muncă dintr-o anumită localitate, de regulă, de domiciliu, este oferită în funcție de locul ocupat în ierarhia finală a concursurilor organizate pentru admiterea în magistratură și de scoaterea la concurs a unor posturi în localitatea de domiciliu, respectiv este în mod obligatoriu în București, unde se află sediile Ministerului Justiției, Curții Constituționale și a Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru personalul asimilat sau magistrații-asistenți.

De altfel, la art. 23 din aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 27/2006 sunt prevăzute drepturi **chiar pentru persoanele care au locul permanent de muncă în altă localitate decât cea de domiciliu**: la locuință de serviciu sau, după caz, la compensarea chiriei ori la decontarea cheltuielilor de transport între localitatea în care își au domiciliul sau reședința și localitatea unde se află sediul unității.

Mai întâi, precizăm că în Decizia nr. 900/2020, Curtea Constituțională⁹, a statuat că, **„principiul independenței justiției, corolar al principiului statului de drept, este garantat, la nivel constituțional, de statutul magistraților, dezvoltat prin lege organică (...).** Așa fiind, ***orice reglementare referitoare la salarizarea (...) trebuie să respecte cele două principii, al independenței justiției și al statului de drept (...)***”.

Prin urmare, a condiționa acordarea drepturilor de diurnă, de transport și cazare de localitatea unde au locul permanent de muncă, ar putea constitui o ingerință în independența justiției, dar și în dreptul de viață privată și de familie al acestora.

În plus, în acest context, apreciem relevante și corecte considerentele cuprinse în paragrafele 86 - 88 din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 3 din 7 februarie 2022, unde s-a statuat că: „86. Lămuritor pentru identificarea scopului acordării diurnei de delegare

⁹ La paragraful 127 din Decizia nr. 900/2020.

sau detașare (ce interesează obiectul prezentului recurs în interesul legii) este și raționamentul dezvoltat de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea pronunțată la 12 februarie 2015 în cauza C-396/13, paragrafele 46 - 52, în care, între altele, s-a dat o interpretare și prevederilor art. 3 alin. (7) din Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, conform căroră: «(...) Alocațiile specifice detașării sunt considerate parte a salariului minim, în măsura în care nu sunt vărsate cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, cum ar fi cheltuielile de transport, cazare și masă».

87. În litigiul principal aflat pe rolul instanței de trimitere din Finlanda, astfel cum reiese din paragrafele 47-50 din Hotărârea C.J.U.E. din cauza C-396/13, diurna nu era plătită lucrătorilor cu titlu de rambursare a cheltuielilor suportate efectiv pentru detașare, în sensul art. 3 alin. (7) al doilea paragraf din Directiva 96/71, instanța Uniunii stabilind că diurna menționată este destinată să asigure protecția socială a lucrătorilor în cauză, compensând inconveniente cauzate de detașare, care constau în îndepărtarea persoanelor interesate de mediul lor obișnuit. Rezultă că o astfel de diurnă trebuie calificată drept «alocație specifică detașării», în sensul art. 3 alin. (7) al doilea paragraf din Directiva 96/71. Or, în conformitate cu dispoziția menționată, această alocație este o parte a salariului minim.

88. Atare dezlegare dată de instanța Uniunii se reflectă în dispozițiile anterior citate din dreptul național, norme care, la rândul lor, reglementează distinct indemnizația de delegare/detașare, cheltuielile de transport și cele de cazare”.

80. Dreptul la diurnă trebuie recunoscut și angajaților care au fost detașați sau delegați de la un loc de muncă permanent situat în aceeași localitate cu locul de muncă unde are loc detașarea sau delegarea, deoarece trebuie realizată **compensarea inconvenientelor cauzate de detașare sau delegare, constând în îndepărtarea angajaților de mediul lor obișnuit, reprezentat de localitatea de domiciliu**”.

În plus, învederăm faptul că în mod similar a procedat legiuitorul și în cazul diurnei prevăzute la art. 41 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, stabilindu-se acordarea unei diurne de deplasare pentru **deputații și senatorii** prezenți la lucrările Parlamentului, **care nu au domiciliul** în municipiul București sau în județul Ilfov, dar și al judecătorilor Curții Constituționale care nu au domiciliul în municipiul București, adică unde se află locul permanent de muncă, conform art. 70 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, beneficiind de cazare gratuită, de transport săptămânal la și de la localitatea de domiciliu, precum și de diurnă pentru zilele în care participă la lucrările Curții Constituționale, în condițiile prevăzute de lege pentru deputați și senatori.

De altfel, și la art. 20¹ din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare se prevede, pentru acordarea unor drepturi cadrelor militare în activitate, criteriul desfășurării activității într-o altă garnizoană decât cea în care își au domiciliul, în situația în care nu li se poate asigura spațiu de locuit corespunzător, având dreptul la o compensație lunară pentru chirie de până la 50% din solda lunară.

De asemenea, cadrele militare în activitate numite în prima funcție, mutate în interesul serviciului, detașate și/sau împuternicite într-o garnizoană în care își au domiciliul, dar care nu dețin locuință proprietate personală, nici ei și nici soțiile sau soții acestora, în situația în care nu li se poate asigura spațiu de locuit corespunzător, pot beneficia, în cazuri justificate, de compensația lunară pentru chirie.

Mai mult, cadrele militare care îndeplinesc condițiile de acordare a compensației lunare pentru chirie și care contractează un credit ipotecar/imobiliar destinat achiziționării unei locuințe sau încheie un contract de vânzare-cumpărare cu plata în rate a unei locuințe beneficiază de compensația lunară pentru chirie, pe o perioadă ce nu poate depăși durata de derulare a creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate, respectiv pentru plata ratei sau a unei fracțiuni din rata aferentă creditului sau contractului de vânzare-cumpărare cu plata în rate.

Reglementări asemănătoare regăsim și la art. 30 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, pentru polițistul numit în prima funcție sau mutat în interesul serviciului într-o altă localitate decât cea în care își are domiciliul sau chiar în localitatea de domiciliu, dar nu există în cazul judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat și magistraților-asistenți.

6.2. În ceea ce privește textul propus lit. a), acesta se caracterizează prin imprecizie, neclaritate și lipsă de predictibilitate din mai multe motive.

Astfel, semnalăm că se preconizează alternativa acordării diurnei sau a indemnizației de delegare sau detașare, dar dreptul acordat personalului vizat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 poartă doar denumirea de diurnă, nu și indemnizație de delegare sau detașare.

De asemenea, se reglementează în mod imprecis cuantumul dreptului vizat, doar prin indicarea celui „stabilit pentru personalul

autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării sau detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interes de serviciu”, fără a se prevedea care este cadrul normativ aplicabil, iar trimiterea generând dubii în interpretare și aplicare.

6.3. Chiar dacă formulările de la lit. b) și c) al art. 13 alin. (1) nu sunt modificate, normele rezultate din alăturarea acestora părții introductive preconizată pentru alin. (1), nu țin cont de faptul că relevantă ar trebui să fie dislocarea judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat sau magistraților-asistenți din mediul de viață obișnuit, corespunzător localității de domiciliu, și nu acela unde se află locul de muncă permanent, iar decontarea transportului și a cazării trebuie să se raporteze la domiciliul acestor persoane.

7. În considerarea observațiilor formulate *supra*, referitoare la necesitatea raportării la localitatea de domiciliu în vederea acordării unor drepturi în considerarea delegării sau detașării, nici textul propus pentru **art. 13 alin. (1¹) lit. a)** nu poate subzista, deoarece se referă la excluderea de la beneficiul drepturilor prevăzute la alin. (1) a judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat și magistraților - asistenți **pe motivul domicilierei în localitatea de delegare/detașare, aspect prevăzut de altfel în forma în vigoare a art. 13 alin. (1)**, confirmând o dată în plus faptul că, proiectul de act normativ nu instituie reguli necesare, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, soluțiile nefiind temeinic fundamentate, nesocotind prevederile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000.

În ceea ce privește textul propus pentru **lit. b)**, referitor la excluderea de la beneficiul drepturilor prevăzute la alin. (1) a judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat și magistraților - asistenți **pe motivul deținerii în localitatea de delegare/detașare, ei ori soțul/soția sau copiii aflați în întreținerea lor a unei locuințe în proprietate**, aceasta pe de o parte este neconstituțională, iar pe de altă parte nu ține cont de toate situațiile posibile, contrar art. 24 din Legea nr. 24/2000.

Astfel, primele două ipoteze **încalcă dreptul de proprietate al soțului** (dacă locuința este bunul său propriu), respectiv **dreptul de proprietate al copilului**, dar și **dreptul la viață privată** al acestuia, care chiar dacă se află în întreținerea părinților, aceștia nu au niciun drept de folosință (ca drept de creanță sau ca prerogativă a dreptului de proprietate) asupra imobilelor copiilor, ci au dreptul și îndatorirea de a administra bunurile copilului lor **minor**, iar în ipoteza în care locuința se află chiar în proprietatea judecătorului, procurorului, personalului asimilat sau magistratului-asistent, aceasta poate să fie inadecvată pentru locuit, prin comparație cu locuința de domiciliu a acestuia sau

poate să nu se afle în posesia acestuia, să existe un drept de uzufruct viager sau de abitație asupra lui, să fie închiriat pe o perioadă medie sau lungă sau altele asemenea, afectând dreptul la viață privată a personalului vizat (a se vedea și cazurile de delegare prevăzute de art. 176 și 177 din Legea nr. 303/2022).

Textul preconizat pentru **lit. c)**, referitor la excluderea de la beneficiul tuturor drepturilor prevăzute la alin. (1) a judecătorilor, procurorilor, personalului asimilat și magistraților-asistenți pe motivul situării localității de delegare/detașare la o distanță mai mică de 20 km față de domiciliu, indiferent dacă dețin sau nu locuință în acea localitate, nu poate fi promovat în actuala formă, deoarece pe lângă faptul că ar supune personalul vizat la suportarea cheltuielilor de transport către locul de detașare/delegare, ar conduce și la reducerea timpului de repaus al acestui personal, parcurgerea unei distanțe de 20 de km față de domiciliu, reducând, cu aproximație, timpul de repaus zilnic cu cel puțin 1,5 ore, ceea ce necesită o compensare corespunzătoare, deoarece activitatea desfășurată prin delegare/detașare este în beneficiul angajatorului, în vederea acoperirii necesităților de personal ale acestuia.

Precizăm că indemnizația de delegare/detașare se acordă conform Hotărârii Guvernului nr. 714/2018 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului, cu modificările și completările ulterioare, **pentru delegări/detașări în localități situate la cel puțin de 5 km de locul permanent de muncă, iar peste 50 de km se acordă și alocație de cazare.**

De asemenea, conform art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1198/2022 privind drepturile de transport, pe teritoriul național, ale personalului din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, personalul are **dreptul la utilizarea gratuită a mijloacelor de transport din înzestrarea instituțiilor de apărare, ordine publică și securitate națională, cu încadrarea în drepturile de rulaj sau, după caz, de combustibil stabilite prin normative proprii, la decontarea cheltuielilor de transport sau la acordarea contravalorii transportului sub forma unei sume forfetare, în mai multe situații, inclusiv pentru: deplasarea dus-întors de la domiciliu sau reședință la locul de muncă, în afara orelor de program, în zilele nelucrătoare și de sărbători legale, în vederea executării serviciului de zi, de permanență, de pază sau de intervenție sau pentru a executa controale sau alte misiuni ori când este trimis în delegare sau detașare, în cazul când unitatea/subunitatea este situată în afara perimetrului localității de domiciliu ori de reședință, la o distanță de minimum 5**

km, măsurată conform calculatorului de rute; **deplasarea dus-întors în alte localități decât cea de domiciliu sau reședință**, la spitale, sanatorii, centre de refacere a capacității de efort sau similare, în vederea internării, recuperării sau stabilirii situației medico-militare, pe baza documentelor legale de trimitere sau internare, precum și în cazuri de urgențe medico-chirurgicale; **deplasarea zilnică de la domiciliu sau reședință la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu sau reședință, în limita a 70 km**, pentru personalul militar și polițiștii mutați în interes de serviciu într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință. De ultimul drept menționat beneficiază și personalul numit în prima funcție/transferat/chemat/rechemat în activitate într-o **altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință**, precum și personalul detașat și/sau împuternicit să îndeplinească **funcții într-o altă localitate decât cea de domiciliu ori de reședință**, personalul încadrat în structurile teritoriale ale unor unități care au sediul în altă localitate, precum și personalul pus la dispoziție.

8. Prin urmare, întrucât textele preconizate aduc atingere unor drepturi fundamentale constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nu respectă mai multe norme de tehnică legislativă, nefiind respectat principiul constituțional al legalității în componenta referitoare la calitatea legii și la asigurarea securității raporturilor juridice, propunem renunțarea la promovarea soluțiilor avansate.

PRESEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 50/19.01.2026